

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge § 161 i det samtidig med nærværende lovforslag fremsatte forslag til lov om boligforholdene kan der i lejemaal om beboelseslejligheder, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939, af udlejerens fremsættes krav om leje-forhøjelse på indtil 5 pct. over den leje, der gjaldt den nævnte dato. Fra 1. januar 1956 at regne kan forhøjelsen udgøre indtil 10 pct., fra 1. januar 1957 indtil 15 pct., fra 1. januar 1958 indtil 20 pct., fra 1. januar 1959 indtil 25 pct. og fra 1. januar 1960 indtil 30 pct. over den leje, der gjaldt den 1. september 1939. For lejligheder, der første gang er udlejet i perioden 1. september 1939—31. december 1945 eller i perioden 1. januar 1946—31. december 1948, kan der ligeledes i medfør af forslaget til § 161 i lov om boligforholdene ske gradvise forhøjelser af lejen, således at denne i 1960 ligger henholdsvis 25 pct. og 15 pct. over lejen, der gjaldt ved første udlejning.

Da regeringen må anse det for ønskeligt at skadesløsholde rentemodtagere og personer, der oppebærer hjælp som kronisk syge, for de nævnte husleje-forhøjelser, der ikke forventes automatisk at medføre en forhøjelse af alders- og invaliderenten i medfør af folkeforsikringslovens § 85, stilles hermed forslag om, at der ydes de nævnte persongrupper en godtgørelse til dækning af stigningen i de pågældendes husleje.

Lovforslagets regel går nærmere ud på, at der til personer, der oppebærer alders- eller invaliderente eller underholdshjælp som kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247—48, og som er lejere af eller lever i ægteskab med en lejer af en lejlighed, for hvilken huslejen kan forhøjes i medfør af § 161 i lov om boligforholdene, ydes en godtgørelse svarende til de efter den 1. januar 1956 i medfør af sidstnævnte paragraf foretagne husleje-forhøjelser. Godtgørelsen kan ikke overstige et i forslaget fastsat maksimum, der svarer til den maksimale forhøjelse af lejen for en lejlighed, for hvilken huslejen pr. 31. december 1955 udgør 1200 kr. årligt.

Hvor kun den ene af samlevende ægtefæller er rentemodtager, kunne der rejses spørgsmål om, hvorvidt kun en nærmere bestemt del af leje-forhøjelsen burde godtgøres. Da forholdene imidlertid ligger forskelligt i de enkelte tilfælde, alt

eftersom den ikke renteberechtigede ægtefælle har indtægter, eller dette ikke er tilfældet, har man af praktiske grunde ment, at leje-forhøjelsen bør godtgøres fuldtud, når blot en af ægtefællerne er rentemodtager.

Godtgørelsen udgør — med den begrænsning som foranstående maksimumsbestemmelse måtte give — den fulde husleje-forhøjelse for den af lejerens beboede lejlighed, og ved flytning til en anden lejlighed, der er omfattet af bestemmelsen i § 161, beregnes godtgørelsen principielt efter leje-forhøjelsen i den tilflyttede lejlighed. Hvis flytning imidlertid sker til en af de omhandlede lejligheder på 2 værelser eller mindre fra en større — og derfor som oftest dyrere — lejlighed, har rentemodtageren dog ret til efter flytningen fortsat at oppebære den godtgørelse, som allerede var tillagt ham, medens han boede i den tidligere lejlighed. Ved denne ordning ønsker man at stimulere rentemodtageres flytning fra en større til en mindre lejlighed.

Den i forslaget § 1, stk. 3, indeholdte bemyndigelse for socialministeren til med de fornødne lempelser at lade bestemmelserne i § 1, stk. 1 og 2, finde tilsvarende anvendelse med hensyn til leje-forhøjelser i ejendomme, der omfattes af §§ 167 og 168 i lov om boligforholdene, tager sigte på at skadesløsholde rentemodtagere, der er lejere i de nævnte ejendomme, for leje-forhøjelser, som måtte blive godkendt af boligministeren for disse ejendommers vedkommende, hvorved bemærkes, at leje-forhøjelserne i disse ejendomme ikke er fastlagt i loven på samme måde, som dette er tilfældet for de i § 161 i lov om boligforholdene omhandlede ejendomme.

I lovforslagets §§ 2 og 4 indeholdes bestemmelser af administrativ karakter, hvortil henvises.

Udgifterne til de omhandlede godtgørelser udredes af kommunerne, men refunderes disse af statskassen. De samlede udgifter til godtgørelser er for de enkelte år anslået til følgende beløb:

1956.....	2,4 mill. kr.
1957.....	5,0 - -
1958.....	7,6 - -
1959.....	10,5 - -
1960 og fig. år.....	13,5 - -